

מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

145. ברוך שבראנו לכבודו

לפני שבועיים

כאשר אני יוצאת מהמחלקה בבית החולים 'בלינסון', עוצר אותי ד"ר נשר. "חמש שנים...לא יאמן שחלפו חמש שנים!". באמת לא יאמן. לא יאמן שלפני שבועיים בל' בניסן חל יום השנה החמישי לפטירתו של בעלי זצ"ל.

חמש שנים הן פסק זמן. בחמש שנים האחרונות העולם עבר תמורות רבות ודרמטיות, והעובדה שאנשים רבים עדיין אווזים את תאריך הפטירה שלו מפליאה אותי.

ואולי לא.

אולי היא לא מפליאה.

כי כשאנשים נזכרים בבעלי, הם לא נזכרים רק בו עצמו אלא בחייו שלו, בנועם הליכותיו ובדרך המיוחדת בה זכה לקדש שם שמים בכל זמן וכל מצב. וקידוש ד' הוא מעשה של נצח. זיכרון שנחקק לתמיד.

*

השאיפה לקדש שם שמים עמדה תמיד בראש מעייניו של בעלי. בכל פעם שביקשו ממנו לדבר בפורומים שונים בפני כירורגים, נפרולוגים או בכנסים רפואיים, השאלה לא הייתה אם יש לו כוח או לא, אם יש לו זמן או לא, אלא האם יצא מזה קידוש ה'. אם יזכה לקדש שם שמים שווה להתאמץ גם מעבר לכוח ולזמן; ואם לא, לשם מה לבזבז אפילו רגע אחד?

*

לפני כעשור

המטוס בולע אותנו אל בטנו, דיילות מברכות את הנוסעים בשם הטייס והצוות. אנחנו מפלסים דרכינו במעבר הצר אל המושב. לא פשוט לאדם נכה לצאת לטיסה בת חמש שעות וחצי, בטח כאשר הוא כלל לא מחבב, בלשון המעטה, לצאת מהארץ.

אבל אנחנו עושים את זה. עולים ביום ראשון על מטוס כדי לחזור ברביעי. טסים לאנגליה כדי ללוות שם השתלה אלטרואיסטית ראשונה מסוגה.

כמעט מעולם לא נרשמה עדיין תרומה אלטרואיסטית באירופה קרת המזג. אנשים תורמים לבני משפחתם, בהחלט, אבל לתרום לאדם זר רק בגלל העובדה שלא נמצא לו תורם מקרב המשפחה, מי יעלה דבר כזה על הדעת?!

יש אנשים כאלו. בשבוע הזה עומדת להיערך בבית החולים 'רויאל פרי' תרומה ייחודית. יהודי יקר מהקהילה החסידיה בסטמפורד-היל תורם כליו ליהודי אחר מלונדון. לאחר שליוונו אותם לאורך כל הדרך, נדרשנו להיות שם גם בעת ההשתלה, לעקוב מקרוב ולהכיר את הצוותים. בשביל זה אנחנו קמים וטסים.

ערב לפני ההשתלה המתוכננת, נקבעת לנו פגישה עם מנהל המערך הנפרולוגי של בית החולים. הוא מבקש לפגוש אותנו לפגישה קצרה בת עשרים דקות, כדי להבין את הרעיון של ציוות בין תורם לנתרם וללמוד על הקונספט הייחודי של תרומה אלטרואיסטית.

בריטניה היא בריטניה, זמנים הם זמנים ועשרים דקות הן עשרים דקות.

כאשר בשעה שש וחצי עומדים מאחורי דלתו של הפרופסור בעלי ואני, יחד עם תורמת הכליה הצדיקה הגברת יהודית אברהמס ע"ה שהשפה האנגלית היא שפת האם שלה והיא התנדבה להגיע איתנו ללונדון ולסייע בכל תרגום נדרש (אגב, לפני כשבועיים מלאו ארבע שנים לפטירתה והיו הדברים לעילוי נשמתה הטהורה).

הדלת נפתחת ואנחנו מוכנסים אל סלון אנגלי טיפוס. קירות עץ, שולחן נמוך ערוך, כוסות זכוכית צרות וגבוהות וקנקן מים. על חד פעמי לא שמעו כאן מעולם, וגם לא על טבילת כלים, וכך אנחנו יכולים למוזג בנימוס מים אך לא לשתות אותם.

"מדינת ישראל היא נקודה קטנטנה על הגלובוס אבל מבחינת המספרים, היא מובילה את מספר התרומות האלטרואיסטיות הגדול בעולם. אולי תוכלו להדריך אותנו איך לקדם גם כאן מהלך כזה?" שואל הפרופסור. הוא נפרולוג וותיק. פוגש בכל יום את הסבל הנורא של מטופלי הדיאליזה, רוצה יותר מכולם להעתיק את מערך החסד שלנו לאנגליה הקרה והמאופקת. מבקש טיפים, הדרכה ועצות.

הפרופסור שוחה בחומר כמו דג במים. השאלות שלו ברורות, ישירות וממוקדות. גברת אברהמס ואני מנסות לענות עליהן.

מתרגמות לעברית שאלות סבוכות, מתרגמות לאנגלית את תשובותיו של בעלי. הפרופסור יושב, גבותיו מכווצות והוא מרוכז מאוד. "איט וויל נאט וורק היר!", הוא אומר מול כל תשובה-עיצה-טיפ שאנחנו מנסים להעניק.

אני מתרגמת את המילים לבעלי, ועיניו נדלקות בשמחה.

הוא מנסה לתת טיפ נוסף, רעיון שונה, אך הפרופסור,

בעוגמת נפש גדולה, חוזר על הדברים - זה לא יצליח כאן, יש פה משהו אחר.

מה זה 'המשהו האחר' הרופא לא מצליח לפצח. בשביל זה הוא מנסה להציב עוד שאלות, מבקש להעמיק יותר. ושוב, הפרופסור שואל, בעלי עונה והפה חוזר למלמל: 'זה לא ילך, יש כאן משהו אחר'. אנחנו באנגליה.

במקום של אנשים מאופקים. באזור בו לוחות זמנים מוקפדים. תמיד.

ובכל זאת עשרים הדקות שהקציב לנו הרופא מתארכות לכשעתיים והאיפוק האנגלי נעלם לגמרי כאשר הפרופסור מניד בסופו של דבר את ראשו וחותם: "כנראה שדבר כזה יכול לעבוד רק בעם היהודי!!".

כשאנחנו יוצאים מביתו, אור זורח בפניו של בעלי. נכון, הנפרולוג לא הצליח לשים את האצבע על הנקודה, זר לעולם לא יבין את הערבות ההדדית שטבועה בדי.אן.אי היהודי שלנו, אבל הוא הבין שמדובר ביכולת יהודית, הוא קלט שיש כאן משהו אחר שיכול לעבוד רק בקרב יהודים. "אני לא יודע מה יצא מהפגישה הזאת, אבל קידוש ד' וודאי יצא ממנה, וכדי לקדש שם שמים היה שווה לטוס עד לכאן", חותם בעלי באושר. ואני מצטרפת, איזו זכות.

ועוד על קידוש ד', תכלית בריאתנו, בעזרת ד' במדור הבא